

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשי מקץ - מברכים - חנוכה

כ"ה כסלו תשע"ב
גליון תקמ"ה

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:19	5:22	בני ברק
4:05	5:21	ירושלים
4:15	5:33	בארק פארק
5:45	5:58	

מברכים החדש: ראש חודש סבת א"ה ביום שני ושלשי
הבעלי"ט המולד: יום א' שעה 7:20, 17 חלקים

גליון מוגדל

שיחות קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

נר חמישי החנוכה תשע"א
בארק פארק - ארה"ב חלק א'

חנוכה עת רצון לביאת המשיח

ימי החנוכה מובא מאמר מצדיקים שהוא זמן ועת רצון לבנין בית המקדש ולגאולה השלימה, כמרומו בתהילים בפסוק "ערכתי נר למשיחי", על ידי עריכת נר היינו נר חנוכה אפשר ויכולים לזכות למשיחי, לביאת משיח צדקינו בב"א.

א"כ זמן זה המסוגל לגאולה, צריך לעסוק בתיקון והכנה לגאולה, שהוא ע"י האחדות ואהבת ישראל, שלום ושלום כנ"ל, וחסד ולב טוב כולם בכלל השלום, ואחד מסימני התלמיד חכם הוא שת"ח מרבין שלום בעולם, והעוסק בשלום ראה ברורה עליו כי הוא ת"ח כעדות רבי אלעזר בן עזריה ת"ח מרבין שלום וכו'.

ירחם השי"ת עלינו שנוכה להתעלות בצדקה וחסד, לב טוב, שלום ושלום, אחדות אהבת חנים ואהבת ישראל, ועל ידי זה נזכה לבנין בית המקדש וגאולה השלימה וכל הישועות שמחות והרפואות.

עומדין אנו כבר בנר החמישי החנוכה, וכל יום יש לו ענין אחר המיוחד ועת רצון בו, ונר חמישי מרומו בו התורה"ק נגד חמשה חומשי תורה, כי אפשר לזכות להתמדת התורה וקיום התורה והמצוות כדכתיב "כי נר מצוה ותורה אור".

והחנוכה הוא ענין נשגב וגבוה אשר א"א להשיגו, ומובא בסה"ק דאור החנוכה יורד למטה מעשרה טפחים, ואפשר בקל לזכות לתשובה ולהתקרב לאבינו שבשמים, וכמובא מהדברי חיים מצאנז ז"ע בלשון לבי אומר לי, דאפי' על הדברים אשר יש עליהם נידון בווה"ק אי שייך עליהם תשובה, דבמקום אחד איתא דאין על זה תשובה, אך פעם אחרת כתיב על זה דמועיל תשובה ג"כ על זה אפילו דבפשטות קשה לזכות בזה לקבלת התשובה, עם כל זה בימי החנוכה יכולין בקל להגיע לתשובה שלימה.

וזהו אור החנוכה היורד למטה מעשרה טפחים, וכמו שהארכנו במקו"א כי דין חנוכה הוא בזמן צאת הכוכבים, רמז לאלו השרויים בשפל המדרגה בחינת חשכת לילה, למטה מעשרה טפחים, ובחינת פתח ביתו מבחוץ, בחוץ הוא בחינת הנמצא חוץ לפתח הקדושה רח"ל, גם כן הם יכולין להתקרב בניקל לאבינו שבשמים.

אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה ע"י דעת אפשר להבחין בין קודש לחול בין אור לחושך בין ישראל לעמים אם אין דעת הבדלה מנין, ירחם וישמור המרחם עלינו ועל כל ישראל, להתנהג באידישקייט בשלמות וע"י דעת אמיתית אפשר לזכות לאהבת השי"ת, ולהתנהג בדרכי היהדות ע"י ההבחנה בין קודש לחול בין אור לחושך ובין ישראל

לעמים, ועל פי זה אפשר לפרש מאמר חז"ל כל תלמיד חכם שאין בו דעת נבילה טובה הימנו, כי מי שאין בו דעת ח"ו ואינו יודע הקדוש והטהור מהו, והאיך להתנהג ביראת שמים, וצריך ללמוד תורה הק' יחד עם יראת השם כמו שכתוב ראשית חכמה יראת השם וחכמה היא תורה.

השי"ת יושיענו בתשועה האמיתית ובתשובה שלימה, שנוכה לנצל את ימי החנוכה כדבעי, כמו שדיברנו במקום אחר שצריך להניח נר חנוכה למעלה מג טפחים לרמז כי צריך מעט אתערותא דלתתא דהאפיקורסים העושים להכעיס ח"ו ורוצים להתדבק באשפה ר"ל מה אפשר לעשות עמו, הרי אין רוצה לקבל כלל אך מי שיש לו אפי' מעט רצון טוב משפיע עליו השי"ת מאורו אפילו אם מונח למטה מ"י טפחים.

משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם במלכות של חסד, הענושים והאסורים בבית הסוהר אינם יכולים לבקש רחמים על עצמם כי אין ברשותן לצאת ולבוא אל המלך, אך בימים המסוגלים אשר המלך יורד ובא לתוך בית האסורים אז בוודאי יכולים להשתטח ולהתחנן לפני המלך "תן לנו חנינה ולא נאבד", להתחרט על מעשיהם אשר עשו והלכו בחושך ואפילה, ולשוב בתשובה שלימה לרצות ולחפון לעשות רצון המלך, וע"י רחמים ותחנונים אלו נתעורר רחמי המלך המולך מלכות של חסד, ומתיר האסורים, על אחת כמה וכמה למלך מלכי המלכים הקב"ה, אשר רחמיו גדולים ועצומים על בניו.

ובימי החנוכה, אשר יורד אפילו לנמצאים בחושך גדול, בגיא צלמות, אך מכל מקום הרוצים לצאת ולהתעלות ומתחננים תן לנו חנינה ולא נאבד ונעשה רצונך באמת בשמחה ונחת רוח, רק הוציאנו מבית אסורים זה, מיד הקב"ה מרחם ומוציאנו לאור גדול ומשפיע על כל בניו בכלל ובפרט ישועות ושמחות בגו"ר ותורה וגדולה במקום אחד. גם אלו הנמצאים בצרה ובחושך, כשרואין מעשה הקב"ה המאיר עלינו באור גדול שפע רב בגו"ר, מיד מתקרבים לאבינו שבשמים ומשתוקקין וכוספין להתעלות בעבודת השי"ת, והקב"ה יש לו מזה שמחה ונחת רוח, הרי וודאי כל כלל ישראל בכלל ופרט חפצין רק בטוב, ותמיד באמת טובים הם, כדכתיב "ועמך כולם צדיקים",

כמו שפירש כ"ק מו"ח ז"ל הפיוט "ידיד נפש כו' משוך עבדך אל רצונך", ע"י אשר תיתן לנו משיכה קטנה מיד ירוץ עבדך כמו איל ונרוץ לבד ברויות גדולה להשתחוות אל מול הדרך.

המשך בעמ' ב'

דברי תורה

ממזרינו הגה"צ אב"ד דקהילתינו שליט"א

איתא בגמ' (שבת כב:) נר של חנוכה שהניחה למעלה מכ' אמה פסולה כסוכה וכמבוי. וברש"י דלא שלמא ביה עינא למעלה מכ'. הנה מצאנו בשלש אלה סוכה מבוי ונר חנוכה שצריך שישלום בהם העין, וי"ל דשליטת העין הוא ענין של שליטת רשות, דכל מה ששולט בו העין הוא ברשותו, ועד כדי כך מצאנו בגמ' (ב"מ ב) שהיינו אומרים שבראיה בעלמא יקנה את המציאה לולי שיש לנו משנה יתירה שלא קנה עיי"ש, וכ"א שם ק"ח. הבטא בהפקר קני [עיי' תוס' ב. ד"ה דבראיה].

חזינן דכח הראיה היא עד כדי כך שיש צד לומר שיוכל לקנות ע"י הראיה, דראיית העין היא כשליטת רשות, וי"ל דלכן צריך בג' דברים הנ"ל שישלום בהם העין, כיון דבג' הדברים הם ענין של רשות, כסוכה דכתיב בה תשבו כעין תדורו, צריך שבשעת ישיבתו כסוכה יידע ויהיה שהוא ברשות הסוכה, ולכן עד עשרים אמה ששולט בה העין מרגיש שהוא נמצא ברשות סוכה, וכן במבוי שהוא ענין של רשות, שע"י הקורה בפתח המבוי נהיה המבוי רשות היחיד, ולכן צריך שיהיה הקורה עד עשרים אמה שבכך ירגיש שהוא נמצא ברה"י.

והנה כי כן גם בנר חנוכה הכוונה בנרות היא כמ"ש בסה"ק הטעם שצריך להניחה בפתח ביתו מבחוץ בכדי לקדש את ביתו ורשותו ע"י קדושת הנרות הקדושים, וגם שיפוצו האורות הקדושים לחוץ לרה"ר לקדשו ולטהרו מזהמת טומאת היוונים, ומיתאמרא משמיה הח"י הרי"מ זיע"א דהיוונים רצו בכוח טומאתם להכניס את זוהמת רה"ר לתוך רה"י וטמאו כל השמנים שבהיכל שהיא רה"י, והנם היה שנהפוך היא שע"י כסוי"ג של החשמונאים ניתנה לנו אורות נרות חנוכה שע"י האורות האלו מאירים מרה"ר לרה"י לקדש גם את הרה"ר, ולזה המצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ.

ועפ"י י"ל דלכן צריך שיהיה עד כ' אמה שישלום בה העין שהיא ענין של רשות כנ"ל, שידע וירגיש שהנרות הקדושים הם ברשותו ושהם מקדשים את רשותו וע"י זה בא יבא הקדושה גם לרה"ר.

ואיתא מד"ר (בראשית ס"ז ה) הצדיקים לבן ברשותן, וי"ל דאיתא (עיי' במ"ד י"ב ורש"י שלח עה"פ ולא תתורו) עין רואה והלב חומד, וכ"א (עיי' ב"ה) שורייני דעניא באובנתא דליבא תליא, ולכן הצדיקים ששולטים בעיניהם ליבם ברשותם, ששליטת העין היא שליטת רשות, ושכשולטים בעיניהם שולטין בליבם.

ועפ"י י"ל מ"ש ביוסף הצדיק ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה, וברש"י כיון שראה עצמו מושל, התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשערו, אמר הקב"ה איבך מתאבל ואתה מסלסל בשעריך, אני מגרה בך את הדוב, מיד, ע"כ. ולהבין הענין י"ל עפ"י"מ שאמר מרן הרה"ק רבינו משה מלעלוב זיע"א בלשון הכתובים, שבתחילה כתוב על יוסף לשון הצלחה, והי איש מצליח, וכל אשר הוא עושה ד' מצליח

המשך בעמ' ב'

על קושיית רבינו הבית יוסף נאמרו ותיירצו כבר אלפי תירוצים, ויש אשר נהגו לחדש כל יום מימי החנוכה תשובה נוספת, ואין קושיה אשר נאמרו עליה כל כך הרבה תשובות בבחינת אפילו ספר תורה שבהיכל תלוי במזל.

ולכאורה קשה הרי מעיקר הדין טומאה הותרה בציבור, אם כן מדוע הידרו לחפש אחר פך שמן טהור וחתום בחותם כהן גדול.

ואפשר דהיא הנותנת דהפך שמן טהור מראה על חיבתן של ישראל, ששמר הקב"ה להם פך שמן טהור, כדי שידליקו הנרות בטהרה כדלכתחילה, והוא מראה על ההשגחה הפרטית והשמירה העליונה של הקב"ה לבניו.

והנה קושי' הבית יוסף אמאי לא תיקנו רק שבעת ימי חנוכה, הרי ליום אחד הספיק השמן בלא נס, אם כן הנס הוא רק לשבעה ימים, ואפשר דכל מציאות פך השמן שנשאר בטהרתו שלא טמאוהו היוונים, כי הם טימאו כל השמנים, והפך אשר נשאר בטהרתו מוכיח שהיה אינו נראה, אם כן מציאות הפך עצמו הוא נס גמור, וביום הראשון שהשתמשו עמו כבר השתמשו עם פך של נס.

וצריך ביאור דהנה אמנם בני ישראל רצו שמן טהור אף דטומאה הותרה בציבור, אך מכל מקום הרי הכהנים החשמונאים טמאים טומאת מת, היו אחר כל המלחמות שעשו והרגו היוונים אם כן גם כן השמן נטמא בראשון לטומאה ולמ"ד דקברי עכו"ם אינם מטמאים אתא שפיר דבאמת לא נטמאו, אך למ"ד דמטמאים הרי צריכים שבעה ימים להיטהר מטומאת מת א"כ בהכרח הוצרכו לטעם דטומאה הותרה בציבור, ואפשר לומר כמו שמובא בחז"ל בענין אחר לגבי פינחס שהרג לזמרי, דנעשה נס ולא מתו בידי הכהנים, אלא הכוס עד שגססו ורק אחר שהניחום מתו לכן לא נטמאו,

ואפשר גם כן לפרש בדרך רמז טמאים ביד טהורים אך דהגויים היו טמאים אך נמסרו ביד טהורים רצה לומר אשר נשארו בטהרתם, ולפי זה הרי הוא נס גדול אפילו שהרגו רבבות אלפי היוונים על כל זה לא מת אחד בידם רק אח"כ, ולפי זה א"ש דעצם הדלקת הנרות בטהרה, ולא נטמאו ע"י הכהנים, נגדם ע"י נס גדול אשר נעשה לכהנים, ואם כן גם היום הראשון שנדלק בטהרה הוא נס, והכול כדי להודיע חיבתן של ישראל

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

אשר הקב"ה שמר ומשגיח על בני ישראל שיעשו המצוות לתתחילה ברצונם האמתית של כלל ישראל, השי"ת יעזור שזכות מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו הק', זכות אהרון כהנא קדישא ובניו הק' ומשה רעיא מהימנא וזכות כל הצדיקי אמת יגן עלינו ועל כל כלל ישראל בכללות ובפרטות, וירחם השי"ת שיהא 'שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, אמן.

ואתם עלו לשלום אל אביכם (מד, יז) וגר

בפרשתן מסיים "ואתם עלו לשלום אל אביכם", ופרשת יוגש מתחלת "ויגש אליו יהודה", ובתורה אפשר לפרש בהרבה אופנים עד אין סוף, הנה לפני קבלת התורה כתיב ויחן העם נגד ההר ואמרו חז"ל כאיש אחד בלב אחד, כי ההכנה לקבלת התורה הוא ע"י האחדות, וגם כן בנין בית המקדש וכל העניינים תחילתן ע"י האחדות כמובא מהאר"י הק' לומר קודם התפילה "הריני מקבל מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך", ועי"ז יקובלו התפילות, דיחיד לעצמו מדקדקין עליו יותר אם הוא ראוי לקבל ולקרב תפילותיו, אך על ציבור וכלל אין מדקדקים ושואלים עליהם בשמים, לכן מיד מקובל ברצון, ולכן ג"כ נהגו לומר בכל ענייני עבודת השם יתברך "בשם כל ישראל", לקשר עצמו להכלל, ואם יש מחלוקת אין נקרא ציבור ח"ו, רק באופן של שלום ואחדות מקושר ונכלל בציבור, ועל ידי זה אין להסתרא אחרא צפצוף ופתחון פה בתפילות ישראל.

ולפי זה אפשר לומר ואתם עלו לשלום אל אביכם, כלומר דע"י השלום נזכה ל- 'עלו אל אביכם', לעלות אל אבינו שבשמים, ועי"ז נזכה ל- 'ויגש אליו יהודה', כדאיתא במדרש אין הגשה אלא תפילה, שיקובל תפילותינו ברצון ע"י השלום והאחדות, ובשם יהודה נמצא שם הוי"ה הקדוש, ואות ד' מרמז על דיבורים דעל ידי האחדות כל הדיבורים הפשוטים יתקרבו וימצאו בתוך הוי"ה קרוב להקב"ה, כידוע ששיחת חולין של תלמידי חכמים צריכה לימוד, דהצדיקי אמת גם שיחת חולין היו עם כוונות גדולות וייחודים נוראים קודש קודשים.

וההקדמה לכל הדרגות האלו הוא ע"י האחדות, וזה הכנה ג"כ למשיח צדקנו וכמה אשר נאריך בעניין

גודל מעלת האחדות עדיין לא נוכל להגיע לתכליתו, וכדמתאמרי' משמיה דהרה"ק קוה"ק מרן מוהר"ד מלעלוב זיעועכ"א אשר אמר בצחות לשונו כי אם כל הידיים מבנ"י יצטופפו יחד הרי יגיע עד כסא הכבוד, ונוכל להוריד ולקבל כל ההשפעות טובות, ובפירוש דברי צדיקי האמת יש עומק וסוד הרבה, ואפש"ל ע"פ הנ"ל דבאחדות ושלום בין כלל ישראל, אפשר לזכות להגיע עד כסא הכבוד ולקבל כל הרפואות הישועות והשמחות בשלימות ובנין ביהמ"ק.

הגה"ק החפץ חיים כתב בהקדמה לשמיה"ל דכל הגלות וחורבן ביהמ"ק אירע ע"י שנאת חינם, ומידה טובה מרובה דהתיקון ע"י אהבת חינם, ואם בני"י היו בכללות ובפרטות בשלום ובאחדות אפי' שעה אחת כבר מגיע משיח צדקינו ונבנה ביהמ"ק, אך לאחדות זו מחכין ומצפין אלפי שנות גלות, והאחדות הוא המכה בפטיש לביאת משיח צדקינו, וכמו שהיה בזמן קבלת התורה.

ענין זה מובא ממרן הבעש"ט ותלמידיו הק', אך מקורם בדברי חז"ל. מובא ממרן הבעש"ט דמידת הקב"ה עם בני אדם הוא כמו הצל שמשותקף ממנו דמות האדם המסתכל לתוכו, וזהו פי' הפסוק "ה' צילך על יד ימינך", כמו שהאדם מתנהג בבין אדם לחבירו כך הקב"ה מתנהג עמו, ואם מיטיב לזולתו אפי' בלא טעם, כך מיטיבין לו מן השמים אפילו בלא זכויות, והוא מה שאמרו חז"ל כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמים, במידה שאדם מודד מודדין לו.

הרה"ק רבי חיים מטשערנוויץ זי"ע בעל "באר מים חיים" יו"ד כ"ז כסלו

בשבת חל יומא דהילולא דהרה"ק בעל באר מים חיים, הרה"ק ר' חיים בר' שלמה מטשערנאוויץ זיע"א, אשר כולו היה בוער באש קודש ובשבת קודש, ושמעתי מאחד ששמע מזקיני כ"ק אדמו"ר [מרן מוהר"מ] מלעלוב זיע"א, כי פעם בשוה"ט בליל ש"ק שנתנמנם אחד מהמסתופפים בצילו. העיר לו הבאר מים חיים "השומר שבת הבן עם הבת", והאיך שומר ישן, הרי אם נרדם על משמרתו ישיתו עליו עונש כבד, ומאו לא יכל עוד אותו חסיד לישון בשבת קודש, אך בגלל ברכת הצדיק לא הזיק לו חוסר השינה, אותו האדם היה ירא שמים, על כן התנהג בדעת ובהשכל ומילא את זמנו בש"ק בתורה ובמצוות ואמירת תהילים ואמירת משניות וכדו', וכל זה נשפע מדיבור הרה"ק הבאר מים חיים המשך בעמ' ג

דברי תורה

המשך מעמ' א'

שהפקיד את יוסף על כל אשר יש לו וכל יש לו נתן בידו, ונהיה בית המצרי רשותו של יוסף, היה אפשר כבר לרשות בחינת ברכה מעל לטבע, ולכן לאחר שהפקיד את יוסף על ביתו כתוב ויברך ד' את בית המצרי בגלל יוסף, עתדה"ק.

ועפ"י ד' הק' י"ל הכוונה מ"ש ויפה מראה, דלאחר שמיעה את יוסף על רשותו, ויוסף קידש את הרשות היה בחינת יפה מראה, שהיא שליטת עיניו שהיו יפים ושלטו ברשותו לקדש אותו, וכיון שראה יוסף שהגיע למדרגה זו של שליטת רשותו הסתפק בכך והתחיל לעבוד את ד' בעבודת הקודש אשר לו, והתחיל מסלסל בשערו היינו הקליפות הרומזים על שערות, שיוסף התחיל בעבודתו לשבור אותם ולהכניעם אל הקדושה, אך אמר הקב"ה אביך מתאבל ואתה מסלסל בשערך, לא זו המטרה שאליה נשלחת למצרים לקדש את רשותך לבד, כי אם כן היית יכול לישאר אצל אביך בקדושת רשותו בא"י, ולמה אביך מתאבל עליך חינם, אלא נשלחת למצרים בכדי לקדש את כל מצרים, ושכל מצרים יהיה בבחינת רשות הצדיק, בכדי

וכמאמר הרה"ק מרוזין זיע"א "כה אמר" השכינה הנקראת "כה" אומרת, "בנך יוסף שמיני אלקים" הבן שילך יוסף שם את שמי "לאדון לכל מצרים" שיוסף הביא את מצרים להכיר בבורא עולם ולהאמין בהקב"ה. (תנועה תש"ט)

מסופר כי פ"א נצטרך ה'באר מים חיים' למעות בשביל עניני צדקה וחסד, גביר אחד השכיל להביא כל הסכום אשר היה צריך, אמר לו הבאמ"ח שהוא עת רצון אצלו ותמורת המעות יוכל עתה לפעול כל אשר יחפוץ, הגביר הנ"ל היה לו ב"ה כסף לרוב ולא הוצרך לברכה בזה, ולכן ביקש מהבאמ"ח שיושפע עליו הרגשת טעם שב"ק כהרגשת הבאמ"ח והוכרח הבאמ"ח למלא רצונו כיון שהבטיח לו, אחר כך נסע האיש לביתו, אך שהגיע סמוך לש"ק נתמלא הגביר בשמחה גדולה ורקד ופיזו על כי עוד קט אתא שב"ק ולא יכלו לדבר עמו רק על עניני ודברי שב"ק, עד שבני הבית שלא ידעו מברכת הבאמ"ח חששו שירד מדעתו ח"ו, חקרו ודרשו ונודע להם שכל זה מגיע מברכת הבאמ"ח, וכך מדי שבוע עת הגיע שב"ק החמיר הענין יותר ויותר, כשראו שאין ביכולתו לסבול קדושה נוראה זו הלכו לבקש מהבאמ"ח שייקח ממנו ברכתו, וכן הוה...

הבאמ"ח היו לו כלים לקבל אור השבת באופן כל כך נעלה ולהשאיר כאחד האנשים, אך אחרים האִיך יוכלו להשתוות לגודל מעלת הבאמ"ח.

הרה"ק רבי ישראל מהוסיאטין זי"ע

בנר החמישי החנוכה חל יומא דהילולא דהרה"ק מהוסיאטין זיע"א בן ברכה דינה והרב מרדכי שרגא פייבוש, הוא היה הנכד הראשון להרה"ק מרוזין זיע"א, צדיקים יראו מלפניו והרה"ק ר"א **מבעלזא** בעת שאמר רבי סתם בלא כינוי אחר כוונתו היתה להרה"ק מהוסיאטין, וכשבא הרה"ק מהוסיאטין לבקר קבלו הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע בשירה זומרה ושמח שמחה גדולה.

עוד מסופר: הרה"ק ר' שלמה זוויעלעוהר זי"ע הלך יחד עם בנו הרה"ק ר' גדליה משה מזוויעהל לבקר אצל הרה"ק מהוסיאטין, והוא כמנהג רוזין התנהג בהסתרה גדולה ולא הראה גדלותו כלל, אחר שיצאו, שאל הרה"ק הר' גדליה משה את אביו לדעתו על הרה"ק מהוסיאטין, אמר לו אביו וכי אינך רואה בעירתו באש קודש פנימית אע"פ שהוא התנהג כלפי חוץ בפשטות ודיבר ברגיעה וכדו'. אך שלא כדרכו תמיד אפשר היה לראות גודל עבודתו בנענועים באריכות הזמן בגודל כוונותיו הק'.

פעם אמר בפניו ת"ח א' שהיה בקיא בחכמת הנסתר, כי לפי כוונות האר"י בנענועים אין צריך כ"כ הרבה זמן לזה, כמו אשר האריך בקודשו, ענה לו הרה"ק בפשטות כי מקובל אצלו מהמגיד ממעזריטש הרבה כוונות נוספות לנענועי ההושענות, ומובן אשר כל מה שהאריך בזה כמה שעות עדיין בזריזות גדולה, כמנהג רוזין נהג במלכות כלפי חוץ וכל כליו נצצו בניקיון מלכותי כלי כסף וכלי זהב וכדו', אך הסביר אשר לעצמו יכול לדור אפילו במרתף אך משום מצוות כיבוד אב אשר ציווהו להתנהג במידת התפארת הוא נוהג במלכות.

פ"א הביאו לו ספה חדשה שנקרא 'קאנאפע' וראה שהבעל מלאכה סידר רק הצד החיצוני שיראה יפה, אך הצד הנוטה לקיר לא השקיע בזה ותמה על זה, הסביר לו הבעל מלאכה כי כלפי

שיחות קודש

המשך מעמ' ב'

הקיר אין רואין, אמר לו הרה"ק מאוסיאטין אצלנו אין חילוק אם רואים או לא, הפנים והחוץ הכל צריך שיהיה בתפארת ובמלכות. ואין לנו השגה בדברים העומדים ברומו של עולם. מידת התפארת והמלכות וכל דבריהם נהגו בסוד קדושים.

פעם אחת בעת שעישן "סיגר" עבה התבטא בדרך צחות כי כמה שעבה הסיגר יותר כך יכול להחזיק האפר שעליו יותר, והביאור בדבריו הק' אשר נאמרו בדרך רמז, הסיגר הוא האש קודש הבער בצדיק, וכמה שהצדיק אמת יותר גדול ובער באש קודש לעבודת ה' יתברך כך יכול לסבול ולהוריד עצמו לפחותים שבפחותים לרוממם ולקרבתם לאבינו שבשמים. כמו"כ ביטל המופתים אשר ה' אצל תלמידי מרן הבעש"ט כי אמר שהעיקר הוא עבודת השי"ת ולא המופתים.

פ"א כ"ק זקני אדמו"ר מוהרמ"מ זיע"א ועכ"א נסע במונית בת"א כשעברו במקום שהיה דר בו הרה"ק מהוסיאטין, אמר לו נהג המונית אשר היה אדם פשוט ביותר, כי בילדותו גר באזור זה, והיה אביו לוקחו להדלקת נר חנוכה אצל הרה"ק מאוסיאטין, וראה מראהו שהוא בהידור רב ומסודר באופן נאה, שאל לאביו וכי כך נראה אדמו"ר בפאר כזה, הרה"ק הבחין בדבר ושאל את אביו מה שאל בך, הוכרח האב לספר לו, וע"כ הסביר הרה"ק לנער בפשטות כי כשמקבלין פני המלך בוד"א אין ראוי לבוא במלבושין קרועין וכדו' אלא צריך לכבד לפניו בכגדי שבת ויו"ט מסודר באופן נאות, על אחת כמה וכמה לפני מו"ה הקב"ה. אמנם כך הסביר בפשטות אך בעומק הסודות והיחודים בכוונתו מי יעמוד בסוד קדושים.

שולחנו הטהור תמיד מסודר הי' כהוגן, פעם נכנס וראה שנשפך שמן וכדו' ונגרם לו עגמת נפש גדולה מזה, אמרה לו בתו אפשר לסדר זה עוד פעם, ענה לה הרה"ק וכי יודעת את כמה כוחות השקעתי בסידור השולחן כי כל דבריו היו בעומק הסודות והיחודים.

בעת שהגיע לא"י חסידי בית רוזין לא ידעו עדיין גדולת קדשו כי התנהג בהסתרה גדולה, ונתנו לו גבאי אשר לא העריך כ"כ את גדלותו, רק ראה שבענין ההזכרות והקוויתלאך יש לו בזה עבודה גדולה, שאלו על כך, אמר לו כי בפעם הבאה שייביאו לו קוויתעל יכניס ידו לתוך אבנטו בלא שיידע הרה"ק מן, וכשהכניס היד לתוך אבנטו בעת שקרא הקויטל נתעו לאחוריו מגודל החום כי הרגיש כאילו נוגע בקדירה רותחת מאוד מרוב החום, אז הבין שבקדוש עליון מדובר, ונזהר מכאן ולהבא.

הרה"ק מהוסיאטין היה מצדיקי אמת צדיק יסוד עולם מקדשי הקדשים שבדורו וצדיקי דורו הפליאו בגדלותו, פעל ישועות ואהב כל איש ישראל בכל מאודו.

כ"ק אדמו"ר בעל דברי אמונה מתו"א - חותן רבינו שליט"א שיבלט"א

ביום השבת חל יומ"ד דמו"ח אדמו"ר ר' אברהם

יצחק מתו"א זי"ע ועכ"א, וידוע שהי' עובד הש"ת באמת, זכה וזיכה את הרבים, הקים חבריא גדולה עם הרבה תלמידים הגונים, השפיע יראת שמים וגמ"ח לציבור הגדול אשר הסתופף בצילו והחזיר בהם קדושה וטהרה, כל מעשיו נהג ע"פ ההלכה, והי' "שו"ע איד", ובעבור זה יותר על הרבה ענינים מתוך רצונו לקיים ההלכה בפשטות, זכותו וזכות כל הצדיקים יגן עלינו ועל כל ישראל לעולם.

*

זמותי דהרה"ק ר' ישראל מהוסיאטין זיע"א בן ברכה דינה ובן מרדכי שרגא פייביש, יגן עלינו ועכ"י זכות מו"ח כ"ק אדמו"ר רבי אברהם יצחק בן הר"ר אהרון דוד מתולדות אהרון יעמוד לנו ולכל כלל ישראל בכל הדורות, יעזור השי"ת ונשמת רבי אברהם יצחק ז"ל בן שיינא ברכה ורבי אהרון דוד מתו"א תתעלה בתוך כל נשמות הצדיקים והצדקניות, וימליץ יושר עלינו וישפיע רפואת הנפש והגוף עלינו ועכ"י. אמן

הקב"ה יתן לנו גמר חתימה טובה רפואות וישועות מתוך שמחה כל אחד בדעת ובהשכל, ישועות ה' כהרף עין כי הוא הכל יכול וכוללם יחד, ויראנו נרות בית המקדש בב"א. [רבינו שליט"א בירך ברכת מזונות ועשה לחיים].

*

ירחם השי"ת להשפיע עלינו הדעת האמיתית לנצל ימי החנוכה בשלימות ישועות ושמחות ורפואות שלימות ושפע רב בגו"ר, תו"ג במק"א לכל כלל ישראל בא"י ובכל מקום שהם, שמירה עלינו, וירפא לכל לבבות הנשברים מבני ישראל, ויתן לנו חיי בני מזוני רויחי ואריכי וסייעתא דשמיא בניקל, ונוכה לאור התורה, אור החנוכה ואור הגנוז, ולתשובה מאהבה ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, בברכה שלימה וגאולה שלימה בבנין בית המקדש, ונוכה לחזות בכיהמ"ק בב"א אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

***

נאמר הנוכה תשס"ח בארה"ב

עומדים אנו וזה גלוי וידוע בזמנים גבוהים אלו של ימי החנוכה שכ"א יכול להתקרב לממ"ה כביכול שהזיסער טאטע רבון כל העולמים יורד לכל אחד וכל אחד ומקרבו וכ"א יכול לפעול ולהשפיע, ה' ירחם שכולנו יחד נזכה לאור הגנוז של אור החנוכה תמיד, אור התורה ומצוות, שכולנו נהיה באמת בבחי' וייקץ בתמידות, ונתעורר ונעשה תשובה מאהבה ועשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, כי נר מצוה ותורה אור, ה' יעזור שניה שטייגן בהתמדת התורה ומצוות ועבודה וגמ"ח וקדושה וטהרה מיט א גזונטע אידישע שמחה שטענדיג עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה, וה' ברור' ישמור על כולם בכללות ופרטות, הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל, וברוב רחמיו יתן לנו כולנו רפואות שלימות הנפש והגוף, ברכות שלימות ושמחות שלימות בגו"ר, וישפיע שפע רב השפעות טובות בניקל בגו"ר ותורה וגדולה במקום אחד, וכולנו זאלן דערלעבן משיח צדקנו, ה' ברור' יתן לנו ברכה שלימה וישועה שלימה ושמחה שלימה וגאולה שלימה בבנין ביהמ"ק וכולנו יחדיו נזכה לראות את נרות בית המקדש אויף א זיסען אופן אויף אייביג.

בפלוגתא דבית שמאי ובית הלל, דבית שמאי אומרים יום ראשון מזדליק ח' נרות מוכאן ואילך פוחת והולך, ובית הלל אומרים יום ראשון מזדליק א' מוכאן ואילך מוסיף והולך וכו' (שבת כא:).

ויש לבאר מחלוקתם על דרך העבודה ובהקדמת דברי הרה"ק מרן רבי דוד מלעלוב זיע"א במה דאיתא בש"ס דלפעמים קאמר חסורי מיחסרה והכי קתני, ולפעמים קאמר לא זו אף זו קתני, ופירש בזה דאם התנא הק' ה' בבחי' יראה ופחד אז ה' מחסר בדבריו מפני שזהו בבחי' הצמצום והגבורות, וכשהי' בבחי' אהבה וכיסופין שהוא ענין של התפשטות, אזי לא זו אף זו קתני, ע"כ תודה"ק.

וה"ב הכא י"ל על זה הדרך, דב"ש ה' בבחי' יראה וכדמצינו ברוב מקומות בתלמוד מחומרי בית שמאי ומקולי בית הלל, ובגמ' (שבת לא.) בהאי גיורא, דשמאי דחפו באמת הבנין בידו, ואשר על כן סבירא ל' דכיון שבכל יום ויום מיומי דחנוכה היתה התעלות במדריגת היראה, וממילא ניתוסף צמצום על צמצום, ועל כן פוחת והולך, בבחינת הסתר, אבל בית הלל שהוא בבחינת אהבה הרי כל יום ויום מוסיף בהאבה רבה ואהבת עולם, וע"כ מוסיף והולך בהתפשטות, והבן.

ר"י אומר מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה (סוכה ת.), והנה בנר חנוכה א' (שבת כא.) מצוה להניחה בתוך עשרה. חנו"כ כ"ה עולה בגימ' שם אדנ"י ושם יהו"ה, נמצא שבימי החנוכה אפשר להתעורר בתשובה ולזכות לחסות תחת כנפי השכינה, ולהיות חמוץ אפי שכינתא כדאי' בזה"ק. וכן א' בספה"ק כי נר חנוכה הדלקתה בפתח ביתו מבחוץ ולמטה מעשרה לרמוז שכל

משולחן גבוה

ניצוצי אש מ"ק מרן אדמו"ר הקהו"ט זיע"א

יהודי באשר הוא יכול להתעורר, לבלתי ידה ממנו נדח (שמואל ב', יד, יז).

א' (שבת כג.) הרואה נר של חנוכה צריך לברך. נראה דבחנוכה כח הראי' כ"כ חזק, ובראי' בעלמא קני.

וכל שמונת ימי חנוכה אלו, הול"ל וכל שמונה וכו', אלא לרמוז שכל שמונת הימים כזמן אחד הם, וכל יום מימי החנוכה נכלל בה כח כל השמונה ימים, וכמ"ש רש"י (שמות י, כב) שלושת ימים וכו' וכן שבעת ימים, שטיינ"א של ימים, קבוצה של ימים רצופים.

ולפי"ז י"ל כי גם הארת זאת חנוכה שהוא מזל עילאה ומזל תתאה (שער הכוונות שער חנוכה פ"ד), מאיר גם כל ימי החנוכה, בני מעלי וחיי אריכי ומזוני רויחי במזל תליא (מועד קטן כה.), בני - כדאי' (שבת כג:) הרגיל בנר הוי"ן ליה בני תלמידי חכמים, חיי - נר ה' נשמת אדם (משלי כ, כז), מזוני רויחי - חנוכה געלט.

א' בספה"ק דבנרות חנוכה מאיר אור הגנוז, צדיקים זוכים לראות אור זה, וי"ל במה ואיך יזכה כל אחד ואחד לאור זה.

אולי אפשר לומר ע"ד דאי' בספה"ק כי מי שאינו מתעורר מהביט בנרות חנוכה סימן היא שאין נשמתו שלימה, והביאור עפ"י מש"כ בספה"ק (תולדות יעקב יוסף, קדושים) בשם מרן הבעש"ט הק' זיע"א ע"ד דאי' (זה"ק נשא קכו.) בכל יום יוצאת

בת קול ומכריזה שובו בנים שובבים, והקשה דמאחר שלא נמצא שום אדם שישמע הבת קול א"כ למה לן כלל הב"ק, ועל כרחק י"ל שבאמת נשמע הב"ק, והן ההרהורי תשובה שבאין לאדם בכל יום מצד הכרזו. וי"ל כמו כן בראיית נר חנוכה, דמה שנפשו מתעורר בתשובה בהביטו בנרות חנוכה, הרי התעוררות זו מאוד הגנוז הוא, וזה הוא בחי' אור הגנוז שכל אחד ואחד יכול להשיג.

איתא בספה"ק לבאר הטעם דימי החנוכה לא נאסרו בעשיית מלאכה ככלל יו"ט, כי כח השפעתה היא להאיר ולתקן גם את ימי החולין ימות החול הפשוטים ולהגביהם להשי"ת. ונראה לפרש עוד, והוא דכיון שימי החנוכה הם גבוהים מאד מאד, לכן מחשש שלא יהיה להם שליטה ח"ו ע"י קנאה ועין הרע, מותרים בעשיית מלאכה, וזה מבלבל אותם כי נראה להם שהם ימות החול.

א' בספרים דשמונה ימי החנוכה כנגד ספירת הוד, ספירה השמינית. ובגמ' (ברכות נח.) וההוד זו ביהמ"ק, אפשר לפעול בזה בימים אלו, וכמ"ש ואחר כך באו בניך לדביר ביתך וכו'.

לנר ה' ולזאת חנוכה

נר חמישי, לפי החשבון נר ה' כנגד מצמיח ישועות, כי הסדר בעשר ספירות הוא שמונין (בתפילת יוצר) מפועל גבורות שמונה שבחים עד אדון הנפלאות (פרי עץ חיים שער הקרי"ש פ"א). והן יש סדר שמתחילים למנות במרום וקדוש, ומשם סופרים עד אדון הנפלאות עשר ספירות.

ולפי"ז יוצא שנר ה' כנגד בורא רפואות, וזה כולל הכל וזהו זאת חנוכה, עיקרו של חנוכה. וכמו ב"ג מזות שנוצר חסד שהוא מזה השמינית, גם כולל הכל.

חודש המגן על ישראל

הנה מבואר בזה"ק (פנחס רנ"ט ע"א) שבעשירי נראו ראשי ההרים, היינו שבטבת התחיל להתגלות נגד ההפכי, ולזה בפרי החג שקרבו בעד האומות, והשכינה הקדושה מנגת בכנפיה על בני ישראל, שלא יוכלו לעשות רע לכנסת ישראל, ולא נראו עד עשירי, הוא טבת, שנראה רשעתן, וכדברי הפייט (בסליחות לעשרה בטבת, אוכרה) ירח טבת מאד לקיתי בן, והקב"ה הקדים רפואה, וצוה להמשיך קדושת השורש, כדי שגם בימי רע לא יכלו להרע עמנו. (דברי חיים)

טבת מלשון הטבת הנרות

ר"ח טבת שהוא בחנוכה בוודאי מקבל הר"ח הארות הנרות על כל ימי החודש, כי בראש תלוי כל החודש, ויש נכון לרמוז מה שמדליקין ל"ו נרות, שהנרות מאירין ל"ו יום, מתחילת חנוכה עד סוף טבת, ושמעתי מפי מו"ז ז"ל כי טבת מלשון הטבת הנרות

ראש חודש טבת

נרות חנוכה מאירין בכל חודש טבת

עכ"ד,

ויתכן לפרש כמו"ש בספרים כי ימי טבת הם ימי הסתר, ולכן הקדים הרפואה שע"י הנרות מאירין גם ימי חושך אלו, ואור כי טוב. (שפת אמת)

ימי גאולה וישועה

הנה הענין מה שנכנס ר"ח טבת בתוך ימי החנוכה, הוא להיות כי בחודש הזה הוא שליטה של עשו ר"ל, כמבואר בספה"ק, והנה תוקפו הוא בתחילתו וראש פתנים אכזר הלא הוא כמוס עמדי שנתפס ראשו בתוך ימי חנוכה, שהם ימי הגאולה וישועה, ועי"כ לא יהיה לו כח לעשות רע ח"ו, כי כבר נתפס ראשו. (תפארת שלמה)

חודש של תיקונים

הרה"ק מאפסא זי"ע אמר על פסוק "בעשירי באחד לחודש וראש חודש טבת שחל בחנוכה, ובראש חודש שורש הקדושה מכל החודש, וכמו שאמרנו דלטעם זה נקרא ראש חודש של החודש, בוודאי עסק חודש זה יש לו שייכות לקדושת חנוכה, שהוא לתקן העבר ולהתגבר על היצה"ר להבא, ושניהם על ידי אור התורה, שהוא לכל בשרו מרפא, ולהבא אמר (זה"א רב א) לית לן מלה לתברא יצר הרע אלא אורייתא, והיינו תורה שבעל פה שמופיע בלב ישראל על ידי נרות חנוכה. (פרי צדיק)

בנימין מיד כעס יהודה ושגא בקול גדול והלך קולו ת' פרסה עד ששמע חושים בן דן וקפץ מארץ כנען ובה אצל יהודה ע"ש, הרי דהיה ת' מאות פרסה מיוסף ועד אביו,

והנה איתא (ספחים כג.) כמה מהלך אדם ביום עשרה פרסאות, נמצא דהליכה לא"י וחזרה למצרים היה צריך ליקח זמן של פ' יום, והנה ידוע דבני יעקב שמרו את השבת עוד קודם שניתנה כדאיתא בב"ר (פעי"ט ס"ו) והנה בתוך ימי הליכה פ' יום היו י"א שבתות שלא הלכו בהם הרי צ"א ימים, ונשארו ג' ימים ש"א שבתות הם רק ע"ז ימים, צרף הג' ימים עם הי"א הרי ביחד י"ד ימים, הרי באו עוד שני שבתות שלא היו יכולים לילך אם כן היה צריך לזמן ההליכה של שמונים ימים צ"ג ימים, והנה תדקדק החשבון מן ר"ח ניסן למפרע שבאותו היום באו מצרימה עם יעקב עד זמן יציאתם ממצרים, כי נחשוב החדשים כסדרן א' מלא וא' חסר וא"כ יום א' של ניסן ל' דאדר כ"ט דשבט ל' דטבת הרי צ' ועוד ג' ימים להשלים צ"ג וכנ"ל הרי כ"ז דכסליו שאז יצאו ממצרים, והנה הסעודה היה בערב שבת כממדרש (רבה פ"ב ס"ד), אם כן היה הסעודה ב' ימים לפני היציאה כי למחרת הסעודה היה שבת ואידיחי יציאתם ליום א', ג' חנוכה, ומן אז היה הצ"ג ימים, הרי לן בפירוש שסעודת וטבח טבח והכן היה בערב שבת ב' ימים קודם יציאתם והוא יום א' חנוכה בדיוק ולא פחות ולא יותר, ולכן שמיר כותב השלטי גיבורים מה שהיה לו מקובל רמז מוטבח טבח והכן לסעודת חנוכה. (קדושת נפתלי)

פנינים ודושיים יקרים - המשך מעמ' ו'

כאשר נבוא ונדייק החשבון נמצא כי באותו פעם שהיה יוסף הצדיק עושה הסעודה הקדוש הלז של טבח טבח והכן כשנפגש עם בנימין הצדיק ואלכו כל השבטים ביחד, היה בדיוק ביום ראשון של חנוכה, דהנה כשכא יעקב למצרים היה בן ק"ל שנה והיה במצרים י"ז שנה, והנה איתא בגמ' (ראש השנה יא.) בניסן נולדו האבות בניסן מותו אבות, ואם כן נמצא דכשכא יעקב למצרים היה ראש חודש ניסן כיון דהיה במצרים בדיוק י"ז שנה. והנה בב"ר (פ"ג ס"ו) משמע שיוסף היה רחוק מאביו ת' מאות פרסה, כדאיתא התם בשעה שתפס יוסף את

בתוך עמי אנוכי יושב, בתקופת חנוכה כל מלמד/מחנך סיווג במחשבתו מי בין התלמידים חזק/חלש מי טעון טיפול וכו' ולפי"ז ידרוש מתלמידיו את השיגור ואת הצלחתם.

כבר הובהר וידוע שלכל יהודי יש חלק אלוקי ממעל ונשמתו הצובה מתחת כסא הכבוד כדמפורש בספרים הקדושים על אף שנראה לעיניים "נצב ארצה", שהוא שקוע בארציות-בשטיות ולא לומד ואינו מתפלל א' שוואעכע אינגעלע- אשוואעכע בחור; מונח ברישימה בראש המחנך כאומר: נא מה ניתן כבר לעשות עם הילד, מה ייצא ממנו כך חושב לו המחנך, ואולי גם בצדק ידבר עם אביו בוהיות אודותיו אבל בלב פנימה הילד\ החבור ממוען ברישימה כאחד ה' ירחם עליו\ כתלמיד אשר לא יוצלח הוא ואולי גם בצדק קצת- עיניו רואות שהילד\החבור לא מתקדם ומה עליו לעשות.

מעט אור דוחה הרבה מהחושך

כל עוסק בחינוך יודע כיצד להרחיב ולהצדיק מדוע חושב כך, וביותר יש גם הורים שבלבם פנימה מיואשים מבנם יקירם - חושבים הם בליבם הלוואי שיהא ערליכער בעל בית לפחות, ובעצם הלך מחשבה זו משדרת חולשה בתלמיד למרות שליבא לפומיה לא גליא, ובעצם הם משדרים זאת בחיישיגים זעירים שצר ליבם עליו ואינו כדאי להשקיע לנסות וכו' וכו'.

חושבני לפי מה דאי' בספה"ק שחנוכה באה ללמדנו, "מעט אור דוחה הרבה מהחושך" - אפי' שנראה הכל חשוך אבוד וללא הצלחה, אין הדבר כן, כי "נר אלוקים נשמת אדם", אפשר שהנר כבוי ורק יש צורך בחיצות עבודת הכהן הגדול\ המחנך\ המלמד\ ההורה\ להדליק את הנר שייאיר, דפסקינן הלכה כבית הלל שמתחילים מנר אחד להאיר עד שמוגיעים לשמונה לאור גדול.

כשכל אחד יתאמץ קימעא אצל תלמידיו\ בניו, יחשוף ניצוץ אור שממנו יוכל להדליק אח"כ מדורה גדולה, כשם שנמצא קהילות שביצאת חנוכה: מקיימים מדורה גדולה מכל נרות החנוכה שהחל מנר קטן זכר לפח שמן קטן שמצאו בבית המקדש. הנה כל אחד צריך להיות בבחינת "עשור לי משכן ושכנתי בתוכו", ענין זה חובתנו לקחת מהימים ההם לזמן הזה לתקופת חנוכה למרות סיווגו של התלמיד, להאמין שיש ביכולת כל אחד להשתנות ולהשתפר בחנוכה.

חנוכה זה זמן חינוך

וכן היה אומר הרה"ק האמרי חיים מוויזניץ זצ"ל חנוכה זה זמן חינוך הילדים וז"ל: וכאשר גברו החשמונאים עם אביהם נגד טומאת היוונים פירסמו הנס ע"י הדלקת נרות המנורה הרומז לבנים טובים הקשורים להוריהם ומולידיהם כי המנורה כיד אמא המקבלת השמן שהוא אבא. והנרות רומז להבנים שהם מקשה אחת עם המנורה והם שואבים מאביהם השמן ואז הם מאירים ודוחין החשיכה...ועוד טובה כפולה ולבניך אחרך, שילכו בדרך שאתה תלמדם לא ירעו ולא ישחיתו רק ישמעו מוסר האב ותורת האם יזכרו תמיד ולא ישכחו אף רגע מדביקות הבורא ובוה יבטל השכחה חשכת יון שלא יטו מדרכי הוריהם והי' מקשה אחת עמהם בלי הבדל וחילוק ורש"י פירש "על מקשה" תרגומו נגיד לשון המשכה שימשיכו הבנים דרך האבות... (אמרי חיים עמוד רמ"א) ע"כ.

כשנעיין מצדיקי הדורות זיע"א שהפליאו ביותר

פרקי חינוך הרב שמואל שטרן

מהנר ויועץ חינוכי

במצוות חנוכה שמורים לנו לא לאבד תקוה ולבדוק כל פעם מחדש.

הספה"ק מדגישים לנו את מהות חנוכה שמצותה בזמן מיוחד, בעת שהכל גלוי ונראה מעונן וחשוך בעת היא מחנכים מחדש.

א. חנוכה בזמן שהלבנה מוסה סוף חודש אשר הוא שונה מכל המועדים שהם בתחילת החודש או באמצע החודש שהלבנה מאירה באור חזק, ללמדנו להאיר כשהכל מוסה.

ב. בחורף מעונן מעורפל וקר נטול רגש בעת האת זמן ההדלקה.

ג. מצוותה...משתשקע החמה כשאין רואים אור.

ד. זמנה משתחשך, כשהכל נראה כאילו אבוד וחשוך והשמש שוקעת אין אור, תחלוף בליבנו המחשבה נוגה, ילדינו המתוק מה יא איתו, בזה הזמן נדליק את הנר ה' נשמת אדם, נעודדו, נאמין ביכולותיו, ניצוץ לו שמן הרומז להכמה הנותן כוח עד שיהא בעו"ה שלהבת עולה מאליה.

ה. נפתח הבית מדליקין לרמז לנו, כי ילדינו פעמים זה נראה כעני בפתח עוד לא נכנס פנימה, שם נדליק ונחממו ונחולל בו מהפכה. נזכור את אשר ישב אברהם אבינו בפתח לראות אם יש אחד שעובר ח"ו על עבירות ושב והאיר אותו בתשובה, אף אנו נצעד בעקבות אאע"ה לקרב לכה"פ את בנינו ותלמידינו. ולא סתם בפתח נדליק...

ו. בצד שמאל שהננו יודעים דצריך להגביר ימין על שמאל. חנוכה יש בה כוח מיוחד שאף מי שבצד שמאל אינו חסר תקנה ואפשרי להדליקו, ולכן אל ייאוש.

ז. אימתי העת ההוא: **בחודש טבת** הספה"ק מותבים שזה ירחא דעשיו, ההיפך מיעקב (אחרי חנוכה עשרה בטבת) והנה אז אנו מדליקים המנורה ומתחזקים, ננצל זמן יחיד במינו זה. **ח.** ידועים דברי המאור עינים עפ"ד בגמ' שבת (שבת כא.) פתילות ושמינים שאין מדליקים בשבת מדליקין בחנוכה. שפתילות רומז לבני אדם, ואפי' בשב"ק אין מדליקים שהם כבויים, אך בחנוכה זה הזמן שאפשר להתקרב ולקרב לנסות להושיט לו בשנית חבל הצלה, כי שונה החג הזה מכל יו"ט ואין מתלבשים מלבושי חג...

ט. כי אם מלבושי חול, ובלבוש חול זה תקרבו או, ואל יאמר המדליק מי אני שאוכל להלהיב אחרים ולהשפיע, עיין בקב הישר פרק צ"ו כי בחנוכה לכל יהודי יש כוח של כהן גדול להביא ולקרב כל אחד ולקיים שלום ורעות, ובוודאי את בניו ותלמידיו.

חנוכה זמן להתקרב להשי"ת - ליקוטים מספה"ק

נצטט כמה מאמרים מספה"ק 'פרי צדיק' וז"ל:ק: במגן אברהם נוהגין הנערים עינים לסבב על הפתחים בחנוכה. נערים קראו חז"ל המנוערים מן המצוות, ואין עני אלא בדעת, על כן עומדים בחוץ ח"ו, ועדיין לא נכנסו פסיעה אחת לעבודת הקודש, אכן בחנוכה יסבבו על הפתחים ויפתחו, על ידי מזווה בימין ונר חנוכה משמאל נפתח שער לקרב רחוקים,

כאשר שמעתי מפ"ק זקני ז"ל פתילות ושמינים שאמרו חכמים אין מדליקין בשבת, נפ"ש ר"ת ניר פתילה שמן, אותן נפשות שאין יכולים להאירם בשבת קודש על ידי עיכורי מעשים רחמנא ליצלן, מדליקין בהן בחנוכה...ולזה כיון שהנס הי' מחשבה לאור גדול הזהירו חז"ל מאוד במצוה זו שיוכל להאיר בתוך כל מיני חשמות, ולזה אמרו שאף הרואה נר חנוכה מברך, שאף על ידי הראי' לבד גם כן יוכל להאיר...ואף הגרוע שאינו מתנוצץ בו קדושת הארת השבת קודש מרוב חשכות החומר, בחנוכה יכולים להאירו. כי מצוה זו ניתן להאיר ברשות הרבים למטה מעשרה ובהוץ, וגם אז בעת הנס היו כלל ישראל במצב אפל, ועל ידי הנס נתלהב בהם ניצוץ תשוקה לחזור לאהבת השי"ת ונתקנו, וכן נשאר לדורות הבאים. על כן צריך כל אחד לייגע עצמו בימים

ניסים האלו להשתוקק להתקרב לעבודת השי"ת. עכל"ק. **ובספה"ק** 'שפת אמת' (חנוכה שנה תרלג) איתא בזה"ל: והיינו שיש נקודה פנימיות בכל איש ישראל שאין שם מוגע נכרי רק שצריך להיות שנקודה זו תתפשט בכל האדם. ועל ידי הלל והודאה יכולין להכניס נקודה זו בכל הנפש. והוא עי"ז ששמח האדם בעבודה זו ונותן הודאה להקב"ה על שזכה להיות בכלל ישראל. עי"ז החשק יכול להרחיב הנקודה...לכן כשעשה השי"ת הנס התחילו מחדש לקבל עול מלכותו ית' בלב שלם ונשאר מזה ההתחדשות לדורות וכשמתעורר אדם עצמו בימי חנוכה יש לו סיוע מהתחדשות החנוכה...ונשאר ג"כ לדורות שיש סיוע בימים הללו לבני ישראל לעשות רצונו ית' יותר מן הסוד והנהגה בכל השנה...נמצא מובן כי בחנוכה נפתח פתח של יראת שמים בכל איש ישראל ולכן קבעו מצות הנרות כי כשנפתח יראת ה' בלב האדם יכול לקבל אור התורה שהם הפנימיות. עכל"ק.

בחנוכה הוכח כי הטבע הוא האלוקים והכל ממנו ית"ש

אם נתבונן נראה כי כל מהות חג חנוכה הוא על השמן הטבעי שדלק לפי איכות השמן והוא זמן קצוב במהותו, והנס היה שדלק לא לפי הטבע, שהרי זמן שמן קטן בצמיצמום יספיק ללילה אחת והנה דלק שמונה לילות רצופים לא כפי המצופה, לרמז לנו שלא אנו נכתיב את יכולת האדם לפי ראות עיניו ונהגלו כקטלוג, כי אף פעם לא נדע מה יהיה עם הנש"ר בסופו, אלא הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות לקבוע את יכולתם, ועלינו אך לנסות ובל להתייאש, כי מי שאמר לשמן שידלוק יאמר לחימוץ שידלק.

ואשר על כן זה הזמן להתבונן מה יש באפשרותינו להוציא לפועל כדי להצית הנר ה' נשמת אדם, נתור את שורש הסיבה מפני מה אין הנר דולק, האם הקריאה קשה לו עדיין, האם הבנת הנקרא מסובך לו, או אולי מצבו הרגשי מביאו שיהא כבוי או יתכן וחבריו מציקים לו, ללא ספק זה הזמן לכוין לנסות מה אפשרי שיתעלה ולעשות כל מצדקי בעולם שיעלה יפה, אמנם בשפוא"ח ח"ו להתייאש ולהותירו בחושך ולומר מה ניתן לעשות, זה הילד! זה הבחור! השקפה זו אינה נכונה ואינה הסתכלות של בר ישראל, אלא ההיפך, חנוכה מדרגים כאמור בכל מצב שהוא שאפשר להדליק האש שכבתה ולהניח את היסוד להאירה ולהזריחה.

כשנביט בעל הניסים של חנוכה שאנו אומרים רבים בד מעשים המנוגד מהטבע גבורים ביד הלשים וכו', יקשה לכאור מהיכן היתה תעוזת החשמונאים באופן כללי להלחם עמם, אלא מסביר הגאון הסבא מקלם ז"ל: היוונים חכמתם והבנתם היתה שהכל הוא לפי טבע, ע"כ מתייאשים מהנער כאומר, מה אפשר לעשות זה טבע שלו וכך הוא, וידוע ומפורסם שבאמת "הטבע" בגימ' "אלוקים", וכל מאמינים שהוא כל יכול ויכול לשנות גם הטבע וזאת היתה המלחמה דלדידם ח"ו העולם מונהג לפי טבע, משא"כ החשמונאים מאמינים בני מאמינים שהכל הוא מהאלוים השולט בכול, ועל דא החשמונאים יצאו למלחמה להפריך יסוד היוונים דסברו שכך הוא הטבע, וק' מתורצת קושיית רבינו הבית יוסף דבבניהמ"ק הדליקו יום אחד להראות שהטבע השמן הדולק הוא גם נס מאלוים, ולא רק מעשה הנס הוא מהשי"ת.

תנו הזדמנות בחג זה לנש"ר ה' נשמת אדם

לעינינו שהכל הוא מהשי"ת ואף אם תאמר שזה מצב הילד זה טבעו, לא תוכל לומר כן כי הטבע הוא אלוקים והדבש"ע יכול אף לשנות הטבע לילד לבחור, לכן תנו הזדמנות, והבא ליטורד מסייעין אותו משמים. מי שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה יעשה לנו ניסים בזמן הזה. אפרייליכע חנוכה. **גוש שבת**

לסיכום:

הנרות הללו, הילדים הללו קודש הם, נזכור כי בס"ד ביכולתנו ובאפשרותנו לשנות את הטבע, כמו שידועים דברי הנועם אלימלך בצעטיל קטן 'הרגל נעשה טבע' ויכולים לשנות הטבע.

נ.ב. תשוח"ח לקוראים היקרים על מכתביהם מגיליון שעבר.

ימי החנוכה

במשנת ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

גבוהים.
נענה רח"ד, איך הרבי מדבר עמי על עינים כאלו? והרי רק עכשיו חזרתי בתשובה ממקומות גמוכים שאלו? נענה לו הרה"ק רבי דוד "מכיון שרק עזבת את הרע, כבר הינך שייך לכל דבר טוב שבעולם". והוסיף מרן: כמש"כ "משנח וקחו", משנח ידיכם מעבודה זרה, וקחו עצמכם - מיד - אל הקדושה...

אבל, היוונים, הם רואים את מצבך, הם מבחינים בכך שמקומך הוא למטה מעשרה טפחים. מטרת היוונים נכונה, היא אחת: רוצים הם לראותך מתיימשך, מתדרדר אל מתחת לג' טפחים. או אז הצלחתם תהיה מובטחת, כיון שגם "אור ימי החנוכה" כבר לא יוכל לעזור לך...

אור גרות החנוכה, יוכל לעזור ולסייע לך להתעלות אל מעבר לעשרה טפחים. ויותר מזה הוסיף הרה"ק **בעל חידושי הרי"ם** (שש"ק אות ו'), שהירידה למטה מעשרה טפחים מרמזת על כך שלמרות שתשובה היא רק עד שייעד עליו יודע תעלומות שלא יחטא עוד, אבל בכך נר חנוכה - שהיא מצוה דרבנן - בכח הצדיקים, יכול אדם לחזור בתשובה, אפי' אם הוא חש שלא יצליח ואפשר שישב לכסלו.

כוחם של ימי החנוכה - מבאר הרה"ק **בעל תפארת שלמה** (פרשת ויחי) - נובעים הם מכח הצדיק יסוד עולם, אשר בכוחו ע"י הדלקת נר חנוכה, להאיר גם לבני אדם אשר כבה אור נשמתם, והלכו חשיכה, ולא אור נוגה עליהם.

אולם הצדיקים - אמרו **תלמידי מרן הבעש"ט הק' זיע"א** - אין ביכולתם לסייע, אלא למי שרוצה בעזרתם, וחפץ להתקרב לה' יתברך, על היהודי מוטל התפקיד להמשיך לרצות. וכמאמר **מרן רבינו שליט"א**, "שלא יתרחק בדוקא", דהיינו, שאם אינו רוצה כלל, הרי הוא כאדם שמכניס את ידו לאש, ואח"כ הוא בוכה על שכנוהו!

ובזה ביאר מרן רבינו שליט"א מאמר תלמידי מרן הבעש"ט "אין שום יאוש בעולם כלל". שיאוש הוא שייך באחד שעסוק כולו בחשבונות, ומחשב אם הצליח עד עתה, או לאו. אבל מי שרוצה באמת להתקרב, אינו עושה שום חשבונות, אלא חוסף ואוכל. וכמו שאדם רעב שלא אכל כמה ימים, והוא חפץ לאכול בשר צלי, ועתה הביאו לפניו בשר מבושל. וכי יעשה חשבונות איזה בשר לאכול, ודאי וודאי שיחטוף כל מה שיכול.

ועי"ז שהאדם אינו נבנע ליווני שבו, וזועק להשי"ת מתוקף החשכות שלמטה מעשרה, שרוצה להתקרב אליו יתברך. זהו עיקר תיקון העולם, שמגלה מלכותו יתברך במקום שהוא שם, ומחבר ספירות התחתונות עם העליונות (מאור ושמש פ' ויחי).

זהו עיקר בצחון היוונים שבדורנו, לבצח כל חלישות הדעת הבאה לאדם, ומפתה אותו מלהתעלות בתורה ומצוות, ולהשתוקק לקרבת אלוקים, ולעבודת השי"ת. ובימי החנוכה אשר מתנוצץ כח החשמונאים הצדיקים, אזי ביכולת האדם להתנער מעפר, ולעשות נחת רוח ליוצרו.

לימוד בהתמדה, תפלה בכנות הלב לא כל כך שייך אליי. תן לי לחיות כך, אני לא רוצה להשתנות בכלל, טוב לי כאן".

ובכן, בימי החשמונאים היו היוונים רכובים על סוסים אכזריים, חרבה היתה מונפת לקטול כל יהודי שניסה לעשות את רצון ה'. בימינו אנו, דויר לפגוש יוני רוכב על סוס, מנסה להצר את רגליהם של עובד ה'. כיום, הצטמקו להם היוונים, הפכו לרואים ואינם נראים, השתחלו להם בתוך תנוך האוזן של כל יהודי באשר הוא, ולמראית עין אינם מציקים כלל.

אך למרבה הצער, לפעמים הם נבנסים לפעולה, ואז קטילתם קשה וכואבת, מאחר ואין אנו מודעים כלל לקיומם.

קם לו יהודי בבוקר, מפסיע אל בית הכנסת לתפלת שחרית. בתוך כדי לכתו בדרך, נופל בו הרהור, "גו, היום חנוכה, אולי היום אני יתפלל בכונה, בשמחה. זוכר אני את אותם הפעמים, שהתפללתי עם כל הלב, כמה מעגגת היתה תפילה זו...". ואז, כבמכת ברק, מתעורר לו היווני המנומנם שבתוך האוזן לפעולה, והוא מצחק בו כאומר: "חי, חי, חי, מי אתה בכלל, מה פתאום שתתפלל היום ברצינות. בינינו, הרי גם אתמול רצית להתפלל בשמחה, גו, הצלחת?"

תשמע לי - מטעים היווני - תעזוב את זה, תפילה בכונה זה לא מושג שקשור אליך, כבר ניסית מספיק פעמים ולא הצלחת, אז מה ארע עכשיו? חוץ מזה, אתה הרי יודע, שבסך הכל אתה רוצה קצת תשומת לב שנהפכת לצדיק, אז במי הנך מהתלל?

יהודי נעצר מללכת, ומהרהר לעצמו "אה, דברי טעם דיבר היווני הלזה. אולי אני באמת לא רוצה להתפלל בכונה? ובאמת כבר ניסיתי הרבה פעמים ולא הצלחתי. אז, בניח לזה, אולי פעם אחרת, אולי כשאני יתחתן, או כשיהיה לי מספיק פרנסה, או אולי שבוע הבא, או עוד שבועיים".

דע לך, יהודי יקר, עתה - ברגע זה - מתנהלת לה מלחמת החשמונאים ביוונים במלוא עוצמתה, החשמונאים מתחננים אליך שתהדוף את היוונים, ותצפץ על כל אותם דיבורים של חולשה. ותדע כי הנך שייך לכל דבר שבקדושה.

וכנסופר על הרה"ק **מרן רבינו דוד מלעלוב זיע"א**, שאחר שהחזיר בתשובה את הרה"ק **רבי חיים דוד דוקטור מפיעטקוב זיע"א**, היה משיח עמו בענינים

נחלקו הפוסקים בני ששנח לברך שהחיינו בהדלקת נרות חנוכה, אם יכול לחזור ולברך באמצע היום [השמייני], כמו שמצינו בשאר הרגלים, שיכול לברך שהחיינו אפי' בשוק. ובמשנ"ב (סי' תרצ"ב סק"א, ועי' ביה"ל שם) כתב שיכול לברך מפני תקפו של גס שהיה בו, וכיון דמזמן לזמן קאתי, הרי הוא ככל שאר המועדים.

לכאורה יש מקום לדון, מה השייכות בין תוקף הנס שהיה בימי החשמונאים, לימינו אנו? אילו היה לפחות מדובר בברכת ששעה ניסים, יש מקום לחייב ברכתו מצד הנס. אבל ברכת שהחיינו נאמרת על הנס או המאורע שמתרחש כעת? וכי יש יוונים בימינו הקמים עלינו לרצחנו נפש?!!

התשובה תתבאר מתוך שיחתו של רבינו שליט"א, שהביא את אורם של הצדיקים שבר חנוכה מדליקים למטה מעשרה טפחים, בכדי להאיר לנו שבימי החנוכה יורדת השכינה למטה מעשרה טפחים, משביר אותם שירדו למקומות מנוכים למטה מעשרה טפחים, אף להם יש תקוה ע"י אור ימי החנוכה.

ועי"ז הוסיף רבינו ואמר, שההלכה היא שבר חנוכה יש להדליקו למעלה מג' טפחים, וזה בא לרמז שבכדי לזכות להתעלות צריך מעט רצון להתרומם ולהתעלות, אך אותם רשעים ואפיקורסים שאינם חפצים בקרבתו יתברך, הם לא יזכו לקבל אור נפלא זה, כיון שהם מתרחקים בדוקא.

ואף שהשכינה יורדת למטה מעשרה טפחים, אבל אינה מוגיחה אלא את מי שהוא למעלה מג' טפחים.

הבה נחשב לעצמנו, היכן אנו עומדים? האם אנו זקוקים בכלל לאור החנוכה? וכי יש שייכות בין חיי היומיום האפוריים שלנו, לבין אור החנוכה? יתכן, שבחור או אברך ממוצע, לכשיחשב היכן הוא עומד. יגלה שאין הוא מרגיש בצורך נושא כל כך, ל"אור ימי החנוכה"...

אם תנסה לשדל אותו, להתעלות אל מעבר למקום שבו הוא נמצא, הוא ישיב לך "אני משתדל ללמוד כמה שאני יכול, מתפלל שלוש תפילות, פעם הם בכונה ופעם לא כל כך. מה לעשות? אלו החיים.

מה אתה רוצה שאני יהיה יותר מזה? זה אינו בשבילי! אני בסך הכל יהודי פשוט, מה אתם רוצים ממני? אני שייך לפשוטים שבעם מדרגה נמוכה יותר. הנהגות קדושה ופרישות,

(דברים כ"ט), וכבר ידוע לך שם הו"ה בגימ' ע"ץ בכפל האותיות ביהודם כידוע הנן הדברים. (בני יששכר)

בוהר ויחי זף רח"ל ע"ב, אמר ר' יהודה כתיב לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים (משלי לא כא), האי קרא רבי חזקיה חברנא אוקים ביה דאמור דינא דהייבי דגיהנם תריסר ירחין, פלגא מינייהו בחמה ופלגא מינייהו בתלגא וכו' והיכן מושתלמי נפשייהו בשלג וכו', יכול אף ישראל כן ת"ל לא תירא לביתה משלג מאי טעמא בגין דכל ביתה לבוש שנים אל תיקרא שנים אלא שנים כגון מילה ופריעה, ציצית ותפילין, מזוזה ונר חנוכה וכו' עכ"ל. (הוא פעם אחד מוזכר בוהר מן נר חנוכה ויותר מזה לא ידעתי), הנך רואה שעל ידי קיום מזוזה ונר חנוכה ניצולין ישראל מן דין גיהנם (ובזה תמצא טעם לנוסחתינו בהודאה עם נוסח על הניסים יש בהן ק"ח תיבין מנין גיהנם, לרמז מוצת חנוכה מציל מן גיהנם ועיין מ"ש לעיל סימן ו' בענין ריבוי הטוב עי"ש). (הני"ל)

וטבה טבה והכן (מג, טז)
יוסף פגש את השבטים ביום א' חנוכה בשלטי הגבורים (במה מדליקין אות ג) כ' ברוב השנים חל חנוכה בפרשת מקץ, וקבלתי סימן דכתיב בפרשת מקץ "וטבה טבה והכן" ה' מטבה והתיבה והכן הם אותיות חנוכה, עי"ש.

ולכאורה הוא דחוק דמה ענין חנוכה להסעודה של יוסף, אך המשך בעמ' ד'

מעשיו הגיד לעמו וכו'!

ובזה תבין מנהג אבותינו תורה הוא אשר המנהג בימי חנוכה (אשר הוא חינוך לגאולה העתידה ב"ב וכמ"ש לך כמ"ס) משחזק הנערים בחתיכת עץ מרובעת ועליו בד' קצוותיו חקוקין אותיות גש"ה בפירוד אות אחד לכל רווח והעץ הזה מתגלגל על נקודת קוטב מרכז האמצעי, להורות שהמלכויות הללו המרומזין בתיבת גש"ה כנ"ל המנגדים בפירודם בקצוות, הנה כולם סובבים על המרכז נקודה האמצעית ישראל המאחדים הקצוות, על כן הקצוות סובבים על המרכז וכולם יתבטלו אל המרכז ואז יהמך אל עמים שפה ברורה יחד לקרוא כולם בשם הו"ה, ואז תבטל לגמרי זה המצב נח"ש בגימ' גש"ה, אז הו"ה מל"ך הו"ה מל"ך הו"ה ימל"ך (בגימ' כנ"ל), וזה יהיה בביאת משי"ח (בגימ' כנ"ל) צדקנו במהרה בימינו אמן.

והנה המנהג הזה היה מקודם נהג בישראל דוקא בחתיכת עץ על שם הנאמר בנבואה ליהזקאל (הוא הפטרה לפרשת ויגש אליו יהודה) ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתוב עליו ליהודה וכו' ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף וכו' וקרב אותם אל אחד לך לעץ אחד וכו', וכל הענין שם עד ועבדי דוד מלך עליהם עי"ש (יהזקאל לו ז), בין והתבונן בפנים מה שכתבתי בפסוק ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף תרין משיחין, סמיכות גאולה לתפלה, הנה נעשה הוראה זו דוקא בעץ כי האדם עץ השדה

פנינים ודרושים יקרים

המשך מעמ' אחרון

שיחור הדרך לפנינו היינו לכל ישראל הכלולים בו ונקראים על שמו ישראל), גש"ה (המה כותב ד' מלכות אשר הם בסט"א מנגדים לארבע כוחות אשר הם בקדושת ישראל בסוד נפשותיהם והוא גש"ה) ראשי תיבות ג'ופני ש"כלי נ'פשי ה'כל, הכל היינו מלכות הרביעית הכוללת כולם והיא נגדית לנפש הכוללת, ועל כן מותנגדת לגוף ולנפש ולשכל וכאמור לעיל, וביטול כולם יהיה בשלימות על ידי משי"ח בגימ' גש"ה, ותבטל זוהמת נח"ש בגימ' כנ"ל אשר מנמנו כח המלכויות, ואז יהיה במהרה בימינו הו"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה הו"ה אחד ושמו אחד, על כן הו"ה מל"ך הו"ה מל"ך הו"ה ימל"ך גם כן בגימ' משי"ח כנ"ל, הנה לכל אלה עשה יעקב אבינו הכנה דרבה תיכף בהתחלת ביאתו למצרים גלות שרשי, הנה את יהודה שלח לפניו אל יוסף, סוד תרין משיחין סוד סמיכת גאולה לתפלה יהודא שלים הו"ה אחד ושמו אחד, וזה יתפרש עוד א"ה להלן בפסוק כח

מתולדותיו

רבינו נולד בשנת ה'תקל"ב בכפר סמוך לבוטשאטש שבגליציה למשפחה המיוחסת לבית ולבעל 'חלקת מחוקק', לאביו רבי שלמה שנוער כאיש צדיק ותמים, בזכות מעשה שהיה עם אחיו הקטן שדר במדינת אחרת והנה ביום מן הימים שבק חיים והותיר את אשתו האלמנה ואף ילדים אף להם, כשנוער זה לרבי שלמה מיד אור חליצו ונדר במשך חודשים במשי"ע עד שהגיע לאשת אחיו המת, בכדי לתת לה חליצה. ביותר לבו ובעדקתו, טרב לקחת ממנה את הוצאות הדרך בנימוק שאינו מתכוון למכור את המצוה תמורת בעד כסף. בחזרתו בחזרתו נגלה אליו זקן ושאלו למעשיו בעיר. רבי שלמה סיפר בתום לב את מעשה החליצה והזקן שנפגע מהקרבתו של רבי שלמה רצה להעניק לו סכום כסף במנתה לאות הקורה והתפעלות. בשנית טרב רבי שלמה לקבל את הדרוון ודחה בשתי ידיים את ההצעה הנדיבה. אז או שאמר הזקן לרבי שלמה, דע לך כי מעשך עוררו דעש גדול בשכר הקרבתך תוכה לכן זכר בעל נשמה גבוהה שיאיר את עיני ישראל ויפיץ את אור התורה בעולם. כאשר אמר הזקן כן אירע, ולאחר תקופה קצרה נולד לרבי שלמה בנו, היה רבינו חיים מטשערנבוין זי"ע בעל הבאר מים חיים שהיה תלמידו של המגיד הק' ממעוריש והמגיד הק' מולוטשוב זי"ע ועוד.

בצעירותו למד רבינו תורה אצל הגאון רבי אברהם דוד מבוטשאטש זצ"ל. רבו המובהק של רבי היה ההיק' רבי יחיאל מיכל מולאטשוב זצ"ל ומדברי תורתו של רבי יחיאל הביא רבי חיים רבות בספריו. אצל המגיד רבי יחיאל מיכל מולוטשוב חבר רבינו לא צדיקים נשגבים מגדולי החסידות, בנינים ההיק' רבי אברהם יהושע העשיל - 'האודב ישראל' מאפסא זצ"ל, רבי אהרן אריה מפרמישלן זצ"ל, רבי שלמה מקרלין זצ"ל, רבי יעקב יצחק - התוזה מלובלין זצ"ל והמגיד רבי ישראל מקחניץ זי"ע. בין גדולים אלו צמח רבינו ויהי לגדול בישראל.

כאבא רהום

במהלך חייו שימש רבינו ברבנות בקהילות מוהילוב, באטישאן, קשינוב, טשערנבוין אז גם נאבק למען הסכמת השלטונות האוסטריים להשבת היהודים שגורשו מווינה. רבי חיים היה עמל כל חייו לקרב אל היהדות אל אותם יהודים שיהו מדרך הישר ופנו אחר אורחות עקלקלות ותאוות העולם הזה יכול היות גריש דווקא לעניין זה כי לו עצמו היה בן שלא הלך בדרך הישר, ובכל זאת קירבו אביו ונהג בו כפי שנהג בשאר ילדיו. והיה רבינו עם בניו, וגם אם בני-ישראל חוטאים לפני המקום, בכל זאת ירחם עליהם ויסקת את צרכיהם. ועל כך אמר ההיק' רבי מאיר מפרמישלן, תלמידו של רבינו, אמר שהעניין הזה מרומם בפסוק זיאהב יצחק את עשיו כי ציד בפיו. יצחק ארבע את עשיו כדי שיהיה לו ציד בפיו - שיהיה לו מה לסעוק אל הקב"ה. כשיצטרף ללמד זכות על בני-ישראל יטען לפני הקב"ה: גם אני אהבתי את בני, אף-על-פי שזה היה עשיו הרשע. עוד מסופר על גרישותו לזולת, כאשר הגיע פעם אחת להתארח בעיר בנדר, הסמוכה לקשינוב ושם באותה עיר היה רב שלא פסק מלהוכיח את בני עדותו. פעם בפעם היה מטיף להם מוסר ודברי ביטושין על קלות כבתמורות ומטיל עליהם אימה של גיהנום. כשנודע רבינו לעיר, התאוננו לפניו ראשי הקהילה על מנהגו זה של הרב המקומי. כשנפגשו השניים אמר לו רבי חיים: 'האם יודע בכבודו את ההבדל שבין 'יהווא רחום' הגדול ובין תפילת

יום כיפור קטן, או שורה קטנה של על חטא? בשלושתם אנו מתוודים על חטאינו אולם 'יהווא רחום' עם כל גדולתו כל כך התרגלנו בו שאין הוא עושה עלינו רושם כיון שאנו אומרים אותו כל שני וחמישי. תפילת יום כיפור קטן אנו אומרים בהתעוררות מיוחדת כיון שהיא אמרת בראש חודש, ומעלה יתרה ניתנה לעל חטא שנאמרת בכביה וחרטה בלב כיון שהיא מזכירה לנו את חטאינו רק פעם בשנה...'. ניצל ממות בזכות מין הבעש"ט

פעם אחת חלה בעל 'באר מים חיים', רבינו חיים מטשערנבוין, ונפל למשכב. והיה הלוי זמן רב. והתחלה גברה והלכה, קראו לרופאים, וכולם אמרו נואש. הוא שכב כאבן דומם, לא הוציא הגה מפיו, ולא פתח את עיניו. והיו מפרנסים אותו במעט מרק ששפכו לתוך פיו, וכיוצא בו השקוהו סמי רפואה. כך שכב שלושה ימים, והיה דומה להם לבריות שהוא גוסס, ועוד מעט תצא נפשו. והנה הגביה את עצמו פתאום, ישב על מיטתו, הניח ידיו על ראשו, פנה כה וכה, וצעק בקול: 'אוי! אוי!'. היושבים סביבו נסערו מאד, הם ראו, שמעו, תמהו ונבהלו. נתקרב אליו אחד מבני הבית, תפס אותו בידו, ואמר להשקיטו. ובכשהמשיך לתפוס שאל אותו: 'מה יכאב לך, ומדוע תצעק: אוי! אוי?' ענה ואמר: 'למה תשאל? וכי אינך רואה את מין הבעש"ט הק' זע"א, העומד אצלי?' לטמע הדברים האלה, נתפחד עוד יותר, הניחהו ונתרחק את המיטה. ומאותה שעה ואילך, הוטב לו לבעל 'באר מים חיים'. לאט לאט הוקל לו, עד אשר סר חוליו וחזר לבריאותו.

משהביא לגמרי, עשה סעודת הבראה, והזמין את כל בני העיר. ובשעת הסעודה סיפר לפני המסובין כדברים האלה לאמר: 'רבותי! ערכתיו סעודה הודאה זו, למען אספר ברבים את נפלאות ה', אשר עשה עמדי, האזינו ותלמדו מוסר. הסו אניכם ושמעו, ותאמרו בה' ובעבדיו הצדיקים. וכך היה הבעש"ט הנפלא. בשכבי על משכבי, בשלושת הימים האחרונים לחולי, לא ידעתי מה אתי; באתי לידו כך, ששמעתי יצאה נשמתו. כל חיי לא התי אלא נשימה קלה, וברובם נסתלקו כבר ועלו מעלה, ואני הולך ומבקש רחמים. ובלכתי בעולמות העליונים, ראיתי את מין הבעל שם טוב, מטייל והולך. נגשתי אליו ואמרתי לו: 'עשה לי רבני הקדוש טובה'. הסתכל בי ושאל: 'מאיזה עולם אתה? וכי אינך יודע שבעולם העליון כל אחד מקבל את שכרו לפי פעלו בעולם התחתון; מעשיו יפתחו לפניו את שערי גן עדן ומעשיו יורידוהו לבאר שחת, הכל לפי מה שהוא אדם'. אמרתי: 'תלוי ועומד אני בין שני העולמות; חולה אנוש אתה, וכל הרופאים אמרו נושא לחיי. רק בידי רופא כל בשר רפואתי, ורבינו הקדוש ישתדל, שישלחו לי רפואה שלימה מן השמים'. הרהר קצת ואמר: 'ומה אעשה לך בנך? כבר ננזרה גזירה'. אמרתי לו: 'הלא נאמר: הקדוש ברוך הוא גזר והצדיק מבטל'.

והצדיק הברכים האלה מפי שאל אותי: 'מי אתה? עניתי ואמרתי לו: 'תלמידו של הצדיק ר' יחיאל מיכל מולוטשוב אנכי, ומנהגו היה שלא לבדוק רבינו חיים מוסר ודברי ביטושין על קלות כבתמורות ומטיל עליהם אימה של גיהנום. כשנודע רבינו לעיר, התאוננו לפניו ראשי הקהילה על מנהגו זה של הרב המקומי. כשנפגשו השניים אמר לו רבי חיים: 'האם יודע בכבודו את ההבדל שבין 'יהווא רחום' הגדול ובין תפילת

רבינו נולד בשנת ה'תקל"ב בכפר סמוך לבוטשאטש שבגליציה למשפחה המיוחסת לבית ולבעל 'חלקת מחוקק', לאביו רבי שלמה שנוער כאיש צדיק ותמים, בזכות מעשה שהיה עם אחיו הקטן שדר במדינת אחרת והנה ביום מן הימים שבק חיים והותיר את אשתו האלמנה ואף ילדים אף להם, כשנוער זה לרבי שלמה מיד אור חליצו ונדר במשך חודשים במשי"ע עד שהגיע לאשת אחיו המת, בכדי לתת לה חליצה. ביותר לבו ובעדקתו, טרב לקחת ממנה את הוצאות הדרך בנימוק שאינו מתכוון למכור את המצוה תמורת בעד כסף. בחזרתו בחזרתו נגלה אליו זקן ושאלו למעשיו בעיר. רבי שלמה סיפר בתום לב את מעשה החליצה והזקן שנפגע מהקרבתו של רבי שלמה רצה להעניק לו סכום כסף במנתה לאות הקורה והתפעלות. בשנית טרב רבי שלמה לקבל את הדרוון ודחה בשתי ידיים את ההצעה הנדיבה. אז או שאמר הזקן לרבי שלמה, דע לך כי מעשך עוררו דעש גדול בשכר הקרבתך תוכה לכן זכר בעל נשמה גבוהה שיאיר את עיני ישראל ויפיץ את אור התורה בעולם. כאשר אמר הזקן כן אירע, ולאחר תקופה קצרה נולד לרבי שלמה בנו, היה רבינו חיים מטשערנבוין זי"ע בעל הבאר מים חיים שהיה תלמידו של המגיד הק' ממעוריש והמגיד הק' מולוטשוב זי"ע ועוד.

בצעירותו למד רבינו תורה אצל הגאון רבי אברהם דוד מבוטשאטש זצ"ל. רבו המובהק של רבי היה ההיק' רבי יחיאל מיכל מולאטשוב זצ"ל ומדברי תורתו של רבי יחיאל הביא רבי חיים רבות בספריו. אצל המגיד רבי יחיאל מיכל מולוטשוב חבר רבינו לא צדיקים נשגבים מגדולי החסידות, בנינים ההיק' רבי אברהם יהושע העשיל - 'האודב ישראל' מאפסא זצ"ל, רבי אהרן אריה מפרמישלן זצ"ל, רבי שלמה מקרלין זצ"ל, רבי יעקב יצחק - התוזה מלובלין זצ"ל והמגיד רבי ישראל מקחניץ זי"ע. בין גדולים אלו צמח רבינו ויהי לגדול בישראל.

הילולא דצדיקיא

Table with 2 columns: Date (יום ד' ב' טבת, יום ג' טבת, יום ו' ד' טבת) and Description of events related to the anniversary of the righteous.

רבי חיים מקראשאוויץ ב"ר אליהו מוסקוט-ט' ב' תתומת/משנת/צדקת חיים ועוד (תרע"ה) רבי יוסף המעריבי מגדולי תלמידי האר"י זי"ע (ה"ש) רבי יאיר חיים ב"ר משה משושן בכרך בעל "חות יאיר" (תס"ב) רבי אברהם משה ב"ר משה מנחם ממשפחת (תקפ"ט) מימי זמנן הביא ח"א ב' ג' טבת רבי יעקב צבי ב"ר יהושע אשר ב' עטרה לקצת צדיק מפורסמים (תרע"ט) רבי יעקב טוילי מחברון ב"ר משה שלמה ולמן משקלוב - חתן ר"ד האנציעי מלובאוויטש (תר"ח) רבי משה חיים מאלטשטאט ב"ר אלכסנדר סנדר סאפירן השיגי מקאמאראנא (תתי"ח) רבי דוד מוסקאלוב ב"ר משה הלברשטאט שינאווא (ת"ש) רבי גרשון העניך ב"ר יעקב ליינר מראדוין בעל התהלת (תתי"א) רבי אליעזר זאב ב"ר חיים מבאטשעטש-תל אהבתת שלו ור"ח מקאסוב, והרוזניר ועד (תר"ח) רבי אברהם מוסקאלוב ב"ר יהודה צבי - דגל מחנה יהודה (תתי"ח) רבי מרדכי ב"ר לוי מראדויל (תתי"ח) המקובל רבי חיים שאול הכהן ב"ר אליהו דוויק ב' איפה שלמה (תתי"ג) רבי שלום ב"ר שמואל רוקח אב"ד סקאהל (תשי"ב) רבי גרשון חנוך העניך ב"ר יעקב ליינר מראדוין בעל התהלת (תתי"א) רבי שמואל ברנשטיין אב"ד גראניענען ואמשטרדם ב"ר ישכר בעריש (תקצ"ט) רבי חיים שינאוור ולמן שניאורסון מלאדו"ר מנחם מנדל מלובאוויטש הצמח זקק (תר"ט) רבי אברהם אלחנן מקאלאשין ב"ר מרדכי דוד מאמבראווא (תתי"ח) המקובל רבי חיים שאול הכהן ב"ר אליהו דוויק ב' איפה שלמה (תתי"ג) רבי שלום רוקח אב"ד סקאהל ב"ר שמואל (תשי"ב)

פנינים ודרושים יקרים על הפרשה ולהנחה

יען יוסף וגו' לאמר בלעדי (מא, טז)

כאשר לא נוסעים לצדיק אי אפשר אף פעם ללמוד מוסר כראוי, כי הבעל דבר מוטעה את האדם לחשוב שלא עליו מתכוונים הספרים, משא"כ כשבאים אל הצדיק, שומע כל איש את המוסר השייך לו עצמו, ויודע שעליו לשוב בתשובה, וזה שאמר יוסף הצדיק **לאמר** נטריקון ור"ת ל"א ר'או א'ת מ'וסר בלעדי בלי הצדיק לא תוכל ללמוד מוסר לא תמצאו את הדף שלכם.

*

וכן יש לפרש את הכתוב והם לא ידעו דרכי (תהלים, צה, י) בדרך צחות דרכי והם - מוי שהוא יושב בביתו (בלשון אשכנז מי שהוא יושב בביתו נקרא היים) ואינו נוסע לצדיקים - לא ידעו דרכי - איש כזה אינו יודע דרך ה'. (בשם הרב הקדוש מהר"ן אבד"ק ראפשיטשיץ)

לשבור בר ממצרים (מג, ג)

הכוונה שהגיעו מצרימה לקנות אוכל, כדי שיהיה מצוי להם ויוכלו לשבור נכחו את תאוות האכילה מה שאינו כן כשהאוכל מרחם והלאה ואין תאוה ואין מה לשבור סבור היה יעקב אבינו ע"ה אם תשבר תאוה זו של אכילה, סופך לשבור גם תאוות מסוג אחר ולכן דחק בהם ושלחם. (בית ישראל, פאר ישראל)

יוסף הוא השליט בכל הארץ הוא המושביר לכל עם הארץ (מג, ו)

יוסף הוא רמז לתוספות נפש שבשבת קודש הוא השליט בכל הארץ רוצה לומר שאי אפשר לקבל אותו רק אם בשבוע הקודמת השליט שכלו על כל הארציות שלו.

ואמנם אם עושה כך תועלת הנמשך מזה הוא המושביר לכל עם הארץ רוצה לומר קדושתה תסייע לשבור כל עם בני ישראל הארציות שלהם בשבוע שאחריה. (ליקוטי שושנים, הרה"ק רבי משה צבי מסאוורא)

והרעב כבד בארץ (מג, א)

בדרך רמז האדם הרעב לכבוד, כבד, כבוד לשון נופל על לשון הרי שנחות דרגה הוא ומקומו שפל בארץ מוכיח כי קשור הוא בתאוות הארציות. (אהל ישכר)

ויאמרו בי אזני ירד ירדנו בתחלה לשבר אוכל וגו' ויאמר שלום לכם וגו' אלקיים ואלקי אביכם נתן לכם מטמון וגו' כספכם בא אלי (מג, כג)

יש לומר שהתורה רמזה לנו דהנה כל נשמות ישראל באו לעולם בשביל להניע היצר, והיו עיקר עבודתם. והנה כל עיקר התאוה באים על ידי אכילה ושתיה, וזה שאמר לו, **ירד ירדנו בתחלה לשבר אוכל**, היינו לשבר את תאוות האכילה, וכל התאוות בכלל, אמנם כי באנו אל המלון, דהיינו הנשמה באה אל הגוף והנה **כסף איש בפי אמתתו**, שכל אחד תאוותו נשאר ביד. אם האדם הוא מקרב עצמו אל הצדיק, אז הוא מעלה כל התאוות של אדם פשוט, ולכן השיב להם **אלקיים ואלקי אביכם נתן לכם מטמון**, דהיינו שהוא יתן להם כל הטובות בתנן, **כספכם בא אלי**, דהיינו שאני תקנתי הכל, וכבר אמרו חז"ל (**שבת קיט**) כל המזבח תלמיד חכם אין רפואה למזכותו, כי אם יש לו אהבה עם התלמיד חכם, יכול התלמיד חכם לתקן הכל בשבילו. (אף פרי תבואה, הרה"ק רבי צבי הירש מליסקא)

ויאמרו ובי ירד ירדנו ובי (שם)

יש לרמז רמז בזה, על אותן האנשים הנוסעים לצדיקי הדור להריק עליהם השפעה וכל טוב בעיני פרנסה וכדומה אף הצדיק כשמדבר עמו, אז מופיע עליהם אור היראה ועבודת ה', כי זה כל פרי מעשה הצדיקים, להורות להם דרכי ה' ועבודתו ועל כל זה גם בקשתם בעיני העולם הזה, שפע ופרנסה, משפיע להם בתורתו ובצדקתו...

וזהו שאמרו אחי יוסף כשבאו אל יוסף שמרמזו לבחי' צדיק ירד ירדנו בתחילה לשבור

אוכל, היינו השפעות פרנסה טובה העולם הזה, אך כאשר באנו אל המלון, היינו כשבאו לבית הצדיק, אז הרגישו בנפשם התעוררות עבודת ה', אשר לא שאלו כלל מהצדיק,

וזהו והנה כסף איש בפי אמתתו, היינו אותן התשוקות שהיה להצדיק הנקרא איש על דרך הכתוב (בראשית וט) איש צדיק תמים היה, גם הם נכספים ותאבים למצוות, ואמר להם יוסף גם כספכם בא אלי, היינו גם תשוקותיכם בעיני עולם הזה לא יפול ארצה כי שניהם יתקיימו בידיכם תורה עם פרנסה כנ"ל. (אמרי נועם)

ויאמר וגו' האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד (מד, ז)

כאשר דרך הגביע שהוא כלי המקבל צריך להיות עומד למטה מכלי הנשפך ממונו תוכו כי אם הוא עומד למעלה אינו יכול לשפוך לתוכו כי התלמיד צריך להיות שפל בעיניו בדעתו נגד הרב המשפיע לו ואז יהיה ראוי לקבל ממונו. (תפארת שלמה בשם הרה"ק מר"ר משה לייב מסאסוב)

צמנת פענח (מא, מה)

נטריקון "צדיק" פ"טפט נגד "תאוותו" פ"טיפר "ענה" נ"פשו "חנם. (ספרים)

תנוכה

טעם לקביעות ימי תנוכה בסדר מקץ דייקא, על פי שאמרו דורשי רשומות (שולח אפרים ח"ב מאמר רפ"ז) במה שאמר יוסף וחמיו את ארץ מצרים (בראשית מא לד), היתה הכוונה על ג' מצות אלו (בקשו היונים לבטל מישראל) והם ח'דש ש'בת מ'ילה ראשי תיבות חמ"ש, וכתב הרב הגדול מו' חיד"א זלה"ה בספרו ראש דוד (ריש פר' מקץ) הטעם שרצו היונים דוקא לבטל ג' מצות אלו, ועוד מצינו להם שאמרו להם לישראל כתבו לכם על קרן השור אין לכם חלק וכו' (בר' פ"ב ד'), דהנה על ידי המילה נעשה איש הישראלי מורכב לשכינה (כדאשכחן באברהם אור שנימול וראו אליו הוי"ה (בראשית יח א) עם מלאכי המרכבה, שבת, מבואר בתקונים (כ"ב ע"ב) לעשות את השבת לזרותם (שמות לא טז) לדירתם, כביכול השכינה קובעת דירה ביניהם, קידוש החודש, אלמלא לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמים פעם אחת בחדש דים (סנהדרין מג), וגם אמרו רז"ל דמלאכי השדת שואלין להקב"ה אימתי קביעות החדש והוא ית"ש אמר להם אני ואתם נלך ונשאל לבית דין של מטה (שמ"ר פט"ו ב', דבר' פ"ב י"ד), הרי דבא הש"י לישראל על ידי קידוש החודש, והנך רואה אשר שלש מצות הללו המה בסגולה לקבוע השראת השכינה, והנה יוסף הוא היה הראשון לגלות, וידע אשר יצטרכו כל ישראל לבא אחריו לשם.

*

גם תנוכה הוא תיקון לענין זה לכן קורים תמיד בשבתות של תנוכה פ' וישב ופ' מקץ מועין מכירת יוסף. לרמז בזה כי בזמן הגלות כל קיום בנ"י הוא בזכות יוסף הצדיק כמ"ש (בראשית מג, טז) כי אתי יאכלו האנשים בצהרים. והאמנם כי כאשר נמכר יוסף למצרים הלכו שמה ג"כ כל ההשפעות כמ"ש (שם לו, כה) וגמליהם נושאים כו' הולכים להוריד מצרימה אך כאשר יצא יוסף חפשי הוציא משם כל ההשפעות וכל נ"י"ק שנפלו. וז"ש (שם מג, א) וירא יעקב כי יש שבר במצרים. (שם מה, חז) רב עוד יוסף בני חי. ר"ל שהעלה ר"ב נ"י"ק שנפלו שמה. ועי' נתיגור אור הגנוז בבחי' אור זרוע לצדיק. וזה שאמרו פתילות ושמיים כו' מדליקין בהם בתנוכה להעלות כל הנשמות הנדחים ע"י פגם אב"ק כאשר בארנו במ"א כי תנוכה הוא ג"כ תיקון לפגם הנ"ל.

ובזה י"ל בפלוגתא ב"ש וב"ה. (שבת כא, ב) ב"ש"א פוחת והולך נגד ימים הנכנסים וב"ה ס"ל מוסיף והולך כנגד ימים היוצאים. מר אמר חדא ומא"ח ולא פליגי. ימים היוצאים הם הימים אשר האדם פגם בהם ויצאו מן הגבול הקדושה. וימים הנכנסים להכניס אותם אל הקדושה ע"י תיקון אב"ק הצ"ע מביא אותם אל גבול הקדושה וכולם כאחד יהיו טובים וישרים. וז"ש במשנה תורה (דברים ד, מ) אשר ד' אלקיך נותן לך כל הימים. כי זה מתת אלהים הוא כאשר חוזר בתשובה לתקן את אשר פגם גם כל הימים שעברו בהבל וריק כולם יכנסו בגבול הקדושה כנ"ל. (תפארת שלמה)

גשני"ה - גוטי"ו נ"ס ג'דול ה"יה ש"ם

הנה ידוע דלעתיד לבא ב"ב תהיה התחלת הגאולה על ידי משיח בן יוסף (פסי"ז פר' בלק) והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש (שנדיה א יח), ואחר כך תהיה גמור הגאולה בשלימות על ידי משיח בן דוד הבא מיהודה ותכון בידו המלוכה, וטעמא רבא אית ביה סוד סמיכות גאולה לתפלה, והבן כי הוא היחוד הגמור, ועל ידי זה ישובו לאחדות כל הנפרדים ויהיה הוי"ה אחד וישראל עם קרובו גוי אחד:

ובזה תשכיל ותבין, בהתחלת הגלות השרשית כאשר בא יעקב מצרימה וראה שהיא גלות שרשית לכל הד' גלויות, הנה את יהודה שלח לפניו אל יוסף (כנ"ל ב' משיחין), להורות לפניו (היינו המשיח בעמ"ו)

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

הששמחה במעונם

הננו לברך ברכת מזול טוב לידידינו ואנ"ש ויקרים להגל שמחתם.

*

הר"ר עקיבא ברגמן ל'הגל הולדת הבת

*

החתן שימאור ולמן מיליש ה"ו להגל נישואיו עב"ג בשעתומו

*

ר' סיני שידה ה"ו להגל אירוסיה הבת עב"ג בשעתומו"צ

לעילוי נשמת

ר' צבי בן הרב יעקב ז"ל שכטר

נלב"ע כ"ח כסלו תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

===

הונצח ע"י בנו ידידינו הנעלה ר' אריה ישראל שכטר ה"ו ומשפ' - חיפה

לעילוי נשמת

ר' אברהם יהושע העשיל בר' יונה זצ"ל

נלב"ע א' טבת תשמ"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

נשמות הרב הצדיק, אשר האיר האמונה

הטהורה בלב רבבות, לוחם מלחמות השם

בעוז ותעצומות

כ"ק אדמו"ר מתולדות אהרן רבי אברהם יצחק

זצוק"ל בן מוה"ר אהרן דוד זצ"ל

בעל "דברי אמונה"

חותן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א שילחט"א

יומא דהילולא כ"ז כסלו תשנ"ז

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

ברכת מזול טוב נאמנה

ברגשי כבוד ויקף הננו לשגר ברכת מז"ט לכבוד מעלת ידידינו האי גברא רבא ויקרא, מגדולי פוסקי ההודאה בדורינו, פה מפיק מרגליות, נודע בשערים - שערים המצוינים בהלכה לשו"ת, מרביץ תורה לעדרים, וממיימי צמא כולם שיתים ונהנים לאור, הרב הגאון הצדיק רבי שמואל אלעזר שטרן שליט"א רב מערב בני ברק

להגל שמחת אירוסיה הבת עב"ג בשעתומו"צ

ולהגל שמחת הולדת הנין במז"ט

יהי רצון שייכה לנחת מהם ומכל יוצ"ח, ויזכה להמשיך במפעליו הכבירים עדי נוכח לביאת גו"צ בב"א. המערכת

לעילוי נשמת

הרב ישעיהו בן הרב ישראל ז"ל

סיאני

נלב"ע כ"ח כסלו תשס"ז

ת. נ. צ. ב. ה.